

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΑΣΙΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΩΣΟΦΟΥ ΜΠΡΕΝΣΕ

Όταν ο Ραφαήλ Ζινεστέν μπήκε στο παλιό του προγονικό σπίτι, που βρισκότανε σ' ένα μικρό κ' έρημο χωριό, στην άλλη άκρη της Γαλλίας, του άνηκε σά νάλεσε στους ώμους του ένας βαρύς πέπλος μελαγχολίας.

Είχαν τρώσει τριάντα χρόνια τώρα απ' την εποχή που είχε φύγει απ' το σπίτι αυτό. Έπείστρεφε σήμερα μόνο για εικοσιτέσσερες ώρες, για νά τακτοποιήση τις υποθέσεις του ύστερ' απ' το θάνατο του πατέρα του.

Ποια γεγονότα συνέβησαν από κείνη την εποχή!... Ξανάβλεπε όν αυτό του ν' αφήνει τους δικούς του και νά φευγη βαρύνει απ' το σπίτι του για νά πάη στο Παρίσι, νά γράψη, νά γίνη μεγάλος συγγραφέας, νά κατακτήση τη δόξα... Μά ποτε του δέν μπόρεσε, ό δυστυχής, ν' αποτινάξη από πάνω του το ζυγό της δημοσιογραφίας—που τον έφτυγε τριάντα χρόνια τώρα—. Μάταια προσπαθούσε νά λανσάρ' ένα μυθιστόρημα, νά του παίξουν ένα δράμα, νά ξεφύγη απ' το σκοτάδι της άσημότητας, νά κερδίση λίγη όμνη, λίγα χρήματα, λίγη άνεστασία. Όστε μιά φορά δέν τά κάρναρε νά έλπιχη! Είταν ένας άποτυχημένος συγγραφέας.

Και τώρα που πάτηε τ' άπενήνα, που τ' άλλάτιό του είχαν άπορίσει και βαθεύς ουδεις, αιάλασαν τ' άπρωτό του, μετανοούσε πικρά που έφυγε για τ' άπαρίσι. Γιατί νά μη μείνη στο χωριό του, αφήνοντας, κατά μέρος τις φιλοδοξίες, γιατί νά μην παντρευτή, νά έχει σήμερα γυναίκα και παιδιά, μιά θερμή παρηγορία σ' τ' άγραμμά του : ...

Μπήκε με βαρύ βήμα στο παλιό του δωμάτιο. Τά βιβλία του—οί πρώτοι σύντομοι της νιότης του—είταν ακόμα σ'τά ράφια έτσι όπως τ' ά είχε αφήσει. Πήρε δύο-τρεις στην τύχη, έκαστος σ' ένα τραπέζι και άνοικε τόν πρώτο τόμο, νά ξεχάσει λίγο τον πόνο.

Μά τή στιγμή που γύριζε τις σελίδες, ένα γράμμα έπεσε από μέσα.

Ένα γράμμα!... Ένα ερωτικό γράμμα!... Ένα ερωτικό γράμμα με λόγια φλογερά!... Ένα γράμμα ίκετευτικό που μάλλον έζεινταν σ'όν όποιο άπευθύνετο, για τή σωτηρία, για τήν άδιφορία του, για τήν ψυχρότητα του!...

Άπό ποιόν είτανε... Κοίταξε τήν υπογραφή : Φρανσίνη.

Φρανσίνη!... Και τότε θυμήθηκε μιάν δόκλιχη περίοδο της περασμένης ζωής του. Ξανάδε μπροστά του τή Φρανσίνη Λορτάκ, τήν ψηλόσωμη και όραία κόρη που είχε μάτια σ'ά φρονιά, στόμα κόκκινο και ζωπερό, μέση δαχτυλιδι και πλούσια μαύρα μαλλιά που σκέπαζαν ένα προσώπιό μανρισμένο λίγο απ' τόν ήλιο της έξοχης. Είταν η κόρη του μεγαλύτερου ύραματεμπόρου της προφροίας. Είχε μεγαλώσει σ' ένα οικότροφο κ' έλλητε θανάσιμα σέ κείνο τ' ά χωριό όπου δέν έβρισκε καμιά ευχαριστήση.

Και τήν είχε άγαπήσει, αυτή τή Φρανσίνη, χωρίς όμως νά τολμήσει ποτέ νά τής τ' άπει, έπειδή ό μάριμα Λορτάκ είχε πολλά λεπτά και δέ θάδινε βέβαια τή συγκατάθεση του νά πάρει η κόρη του άντρα ένα νέο χωρίς περιουσία, χωρίς έργασία, χωρίς έγγυήσεις για τ' ά μέλλον...

Μά η μικρή έλλητε τρομερά και, για νά διασκεδάσει τήν πλήξη της, ό Ραφαήλ τής έδινε νά διαβάσει πολλά και διάφορα βιβλία : Ντωντέ, Ζολά, Φρανσουά Κολλέ, Σουλύ Πριντόμι...

Έκείνη τ' ά διάβαζε όλα και, όταν του τ' άπέστρεφε, έβαζε μέσα στις σελίδες τους τ' ά ερωτικά της γράμματα προς τ' ά Ραφαήλ...

Έκαστος τώρα και ξεφύλλισε όλα τ' ά βιβλία—και σέ κάθε βιβλίο βρήκε κ' άπό ένα φλογερό γράμμα, ένα γράμμα τρυφερό, ένα γράμμα θυμού όπου η δυστυχισμένη η Φρανσίνη παραπονιότανε πικρά έπειδή τήν περιφρονούσε, έπειδή δέ διάβαζε στην ψυχή της τήν άγάπη που είχε γι' αυτόν!...

Έκείνος δέν ξανάνοιγε ποτέ τ' ά επιστοφόμενα βιβλία. Τά ξανάβαζε σ'ή θέση τους, χωρίς νά υποκλιέται π'ός οι σελίδες τους περιείχανε θησαυρό δόκλιχη—τ' άν έτυχία που δέν τολμούσε νά σ'άλλάβη!...

Όποτε τόν είχε άγαπήσει η Φρανσίνη, και με τ' ά πάθος!... Είταν έτοιμη όλα νά τ' ά θυσιάσει π'ός χάρι του!... Νά, σέ τούτο δ'ό τ' ά γραμματάκι, του έλεγε : Μά δέν τ' ά καρδιαβες ακόμα π'ός σ' ά τρυφώ!... Άς φύγουμε μαζί!... Άς πάμε νά ζήσουμε άλλου τήν έρωτική ζωή μας, μακριά απ' τόν πένθιμο αυτό τόπο, όπου κ' άνω τ' ά κείνο από μαρμαρό!...

Τ' ά βλάκας που φέθηκε, άλήθεια!... Τ' ά ευτυχισμένο που θά είτανε σήμερα η ζωή του—η ζωή της!... Ποσα έργα θά μπορούσε νά δημιουργήσει με τέτοια θερμή γυναίκα σ'ό π'λευρό του!

Ένώ τ' άρα...

Άπό ποιόν είτανε αυτό τ' ά γράμμα : Κοίταξε τήν υπογραφή...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

Η φωνή του ανθρώπου

Ένα Γαλλικό περιοδικό δημοσίευσε έσχάτως έναπαράδοξο άρθρο σ'ό όποιο γράφει ότι η φωνή του ανθρώπου άδυνατεί όλοένα όσο περνούν οι αιώνες. Γι' αυτό τ'ό λόγο οι δεξέφρονι τ'άθηάτρων σπανίζουν σήμερα, ενώ π'ό 100 έτών ήσαν κοινότατοι. Ό άρθρογράφος ισχυρίζεται ότι οι πρόγονοί μας άγνοούσαν έντελής τήν φωνή του βαθύφρονου. Αυτό που συμβαίνει με τούς άνδρες, συμβαίνει και με τις γυναίκες. Ύστερ' από λίγα χρόνια δέν θά άπόχονουν π'ά δεξέφρονι και η μουσική συνθέσεις οι προορισμένες σήμερα για φωνή ύψηλή θά μένουν άνεκτέλεστες. Κατά τήν προφητεία αυτήν όλοι οι άνδρες τ'ό μέλλοντος θά είναι βαθύφρονι κ' όλες οι γυναίκες μεσόφρονι.

Καμπάνα από πίπες

Στό Τόκιο της Ιαπωνίας η καμπάνα μιάς χριστιανικής έκκλησίας εινε κακομένη από μέταλλο που κολλάει με όρειχάλκο αλλά δέν εινε όρειχάλκος. Η καμπάνα φέρει έπιγραφή σε τέσσερες γλώσσες, τήν Άγγλικήν, Γαλλικήν, Γερμανικήν και Ιαπωνικήν, η όποια λέει τ' ά εξής : « Η παρούσα καμπάνα χύθηκε στό Τόκιο στις 10 Δεκεμβρίου 1892 από τόν Τσουδα-Τσέν και εινε κατασκευασμένη από πίπες δύο χιλιάδων άνδρων που ήσαν άλλοτε δούλοι και έγιναν τώρα έλευθεροι. Δούλοι τ'ό καινού έννοείται διότι κατά τ'ό 1892 μιά γυναίκα ιεραπόστολος έπεισε με τ'ό κήρυγμά της δύο χιλιάδας άνδρας νά κόψουν τ'ό τσιγάρο και έπειδή οι πίπες ήσαν π'ά άχρηστες γι' αυτούς της έδωσαν σ' ένα ταχνίτη κ' από τ'ό μέταλλό τους έγινε η καμπάνα.

Πρωτοφνης ψυχραιμία

Ό Σέρ Έδουάρδος Μπράντφορ, πρώην π'όλισαν της άστυνομίας τ'ό Λονδίνο, όστις άπέθανε π'ό ήμερών, είχε μεγάλη μανία για τ'ό κ'νηγι και διεκρίνετο για τήν ψυχραιμία του. Κάποτε που κ'νηγοούσε μιά τίχη δέν πρόφτασε νά τήν πληρώση και τ'ό θηρίο οίχτηκε κατ' άπάνω του. Αντι ν' άντισταθή ό Σέρ Έδουάρδος η νά προσπαθήση νά τ'ό σώσει για νά σωθή πρότεινε τ'ό μπράτσο του π'ός τήν τίχη για νά τ'ό φάη και φώναζε βοήθεια στους συντρόφους του οι όποιοι έφτασαν σέ λίγο και σκότωσαν τήν τίχη. Ό Σέρ Έδουάρδος έμεινε χωρίς χέρι αλλά έσωσε τή ζωή του.

Μετάφρ. Τζών Σκωσ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Υπάρχει μιά παλιά πανευρωπαϊκή παροιμία που λέγει :

«Όταν ό Θεός έπέταξε τόν διάβολο έξω από τόν Παράδεισον ό διάβολος έπεσε στην γη και τ'ό κορμί του έγινε κορμάτι.

«Τ'ό κεφάλι του έπεσε στην Ισπανία και γι' αυτό οι Ισπανοί εινε τόσο ύπερήφανοι και κρατούν τ'ό κεφάλι τους ψηλά.

«Τά χέρια του έπεσαν στην Τουρκία και γι' αυτό οι Τούρκοι έχουν παντοσε άποκαϊκιάς διαθέσεις.

«Η καρδιά του έπεσε στην Ιταλία και γι' αυτό οι Ιταλοί εινε τόσο αισθηματικοί και έρωτομανείς.

«Τά πόδια του έπεσαν στην Γαλλία και γι' αυτό οι Γάλλοι κ'νηγοούν γυναίκες μεσ' στους δρόμους σάν νάχουνε ποδόλυρα.

«Η κοιλιά του έπεσε στη Γερμανία και γι' αυτό οι Γερμανοί εινε πάντα κοιλαράδες.

«Τ'ό μυαλό του τέλος, έπεσε μεσ' στην Έλλάδα και γι' αυτό οι Έλληνες πάνε κατά διαβόλου με τ'ό μυαλό που έχουν».

Άποτυχημένος συγγραφέας. Νανάγιο της ζωής. Καταδικασμένος νά περάση μόνος κ' έρημος τ' ά γενεατιό του, χωρίς νάχει δίπλα του καμιά καρδιά που νά τόν πονεύ!

Μά, τ' ά νάνει άλήθεια η Φρανσίνη ; είχε τριάντα χρόνια νά μάθη νέα της.

Θά ζούσε άραγε ; θά παντρευτήκε ; θά είχε τώρα παιδιά ; ...

Πέρασε μιά γύτα γεμάτη εμιάλτες, σέ κείνο τ'ό δωμάτιο όπου είχε γεννηθεί, όπου είχε μεγαλώσει, όπου πέθαναν οι δικοί του!...

Τήν άλλη μέρα τ'ό πρωί, όταν άντάμωσε κάποιο παλιό του φίλο, η πρώτη του ερώτηση είτανε :

— Δέ μου λές άλήθεια, τί γίνεται κείνη η Φρανσίνη, η Φρανσίνη ντ' ά Λορτάκ ; ...

— Πώς, δέν τ'άραβε τ'ά νέα της ; — άποκρίθηκε ό άλλος, Πέθανε σ'ή φυλακή στό Μονπελιέ... Α! είτανε μιά τ'ό σχοινιού και τ'ό παλουκιού!... Είχε παντρευτεί με τ'ό Ντεφόν, τ'ό γιό του μεγάλου μπακάλη... Μά ύστερ' από δύο χρόνια τόν φαρμάκωσαν. Τήν καταδικάσαν—και πολύ σωστά.

— Για φαντάσου, καλέ!... είπε ό Ραφαήλ, χαμογελώντας έν'ό από μέσα του ένιωθε ένα κορτερό μαχαίρι νά ξεσάει τήν ψυχή του.

Ρωδόλφος Μπρενζέ